Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

15. Aarg. Nr. 14. *Den 15. April 1866.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Guds Regjering.

Tale af Ældste Orson Pratt, holdt i Tabernaklet i Store Saltsøstad Søndagen den 14de August 1859.

(Fra „Journal of Discourses.“)

(Fortsat fra Side 200.)

Guds Rige var ganske forskjelligt fra det store Billede. Det udgjorde ikke nogen Deel deraf, men det blev fremstillet som en Steen, der var afhuggen af Bjerget uden Hænder. Denne Steen slog til Billedet paa dets Fødder — ikke paa Hovedet eller nogen anden Deel deraf. Den skulde først begynde at bearbeide Fødderne og Tæerne, og derpaa skulde Fødderne, Tæerne, Benene, Brystet, Armene og Hovedet sønderknuses og blive ligesom Avner paa et Tærskegulv om Sommeren, — Vinden skulde bortblæse det hele Billede, og det skulde ikke mere finde noget Sted, medens den lille Steen skulde vedblive at voxe, indtil den opnaaede en saadan Størrelse, at den opfyldte hele Jorden, og Riget og endog Rigernes Storhed under al Himmelen skulde overgives den Høiestes Hellige. Dette er den sande Udlæggelse af denne mærkværdige Drøm.

Det er ikke min Agt i denne Formiddag at sige Meget angaaende det særegne Forhold, som Guds Rige vil komme til at staae i med Hensyn til de forskjellige Individers og Nationers religiøse Anskuelser. Denne Deel af det foreliggende Emne blev forrige Sabbat drøftet med en saadan Dygtighed, at jeg vilde ansee det for overflødigt af mig at forsøge paa at udvikle det nærmere.

Det har været min Hensigt i denne Formiddag at udvikle en anden Deel af dette Emne, og vise Eder Tiden for Oprettelsen af en theokratisk Regjering paa Jorden, og maaskee ogsaa tale lidt om Guds Riges endelige Seier.

Af hvad der er blevet sagt, kunne vi slutte, at Noget af Daniels Propheti er allerede gaaet i Opfyldelse. Forudsigelserne vare af en saadan Beskaffenhed, at Ingen paa Daniels Tid kunde være istand til formedelst sin egen Viisdom at forudsee disse fjerne Begivenheder. Hvilket

Menneske kunde vel for et eneste Dieblik have tænkt sig Muligheden af, at det store babyloniske Rige skulde blive omstyrtet af Mederne og Perserne, saaledes som Daniel havde forudsagt det? Hvilket uinspireret Menneske kunde have forudseet, at det græske Rige under Alexander skulde omstyrte det mediske og persiske Rige og saae Overherredømmet over hele den da bekjendte Verden, og at endelig Riget ved hans Død skulde blive deelt imellem fire af hans Generaler, hvilket Alt er tydeligt forudsagt i det syvende og ottende Capitel hos Daniel? Hvem kunde formedelst sin egen Skarpsindighed uden den Almægtiges Inspiration have forudsagt, at det store Jernrige skulde opreises, hvilket skulde blive forskjelligt fra alle andre Riger paa Jorden, og sønderknuse og opsluge dem alle samt nedtræde dem i Støvet formedelst dets Undertrykkelse og Tyranni, hvilket, som velbekjendt, det store romerske Keiserdømme gjorde? Alt dette er bogstavelig gaaet i Opfyldelse.

Hvilket Menneske kunde i dets indskrænkede Forudvidenhed have forudsagt, at dette store Rige skulde blive overvundet og opløst, og at Brudstykkerne af samme skulde komme til at udgjøre Nutidens Riger i Europa og de Stater, som ere blevne oprettede paa det vestlige Fastland (Amerika) af de Skarer, der ere udvandrede fra Europa? Alle disse Prophetier ere bogstavelig opfyldte. Hvorfor skulle vi da ikke ogsaa troe, at Guds Rige skal bogstavelig opreises imellem Bjergene og komme frem fra samme ligesom en liden Steen for at sønderknuse det store Billede? Dersom en Deel af Prophetien er bleven bogstavelig opfyldt, hvorfor da ikke ogsaa forvente, at det Øvrige af den vil gaa bogstavelig i Opfyldelse? Jeg forventer en bogstavelig Opfyldelse med Hensyn til de Hellige i de sidste Dage, der, adskilte fra Billedet og aldeles forskjellige fra Andre baade i verdslig og kirkelig Henseende, ere begyndte at danne sig til den lille Steen imellem Bjergene. Jeg forventer, at et saadant Rige med en passende Regjeringsform skal opreises, at det skal vedvare, seire over alle Mørkets Magter og skride fremad, indtil Herredømmet og Rigernes Storhed under hele Himmelen bliver givet til den Høiestes Hellige. Jeg forventer, at dette skal opfyldes lige saa bogstaveligt som den øvrige Deel af Daniels Propheti, hvilken jeg veed er gaaet bogstavelig i Opfyldelse. Jeg veed, at de, som ansee sig for denne Verdens Vise, have ofte søgt at bevise, at det Rige, der er forestillet ved den lille Steen, som blev afhuggen af Bjerget, blev oprettet for 1800 Aar siden. Vi ville undersøge dette Punkt, thi det er af den yderste Vigtighed, at vi lære at forstaae Tidernes Tegn.

Daniel siger, at det Rige, som skulde oprettes i de sidste Dage, skulde aldrig ødelægges eller overgives til noget andet Folk, men bestaae evindelig og tiltage i Storhed og Magt, indtil hele Jorden blev opfyldt af den Høiestes Hellige. Hvorledes gik det med Christi Rige, som blev oprettet i forrige Tider? Jeg har allerede berørt dette Punkt, men jeg vil dog atter i Korthed søge at bevise, at Guds Rige, der blev oprettet for 1800 Aar siden, ikke ganske svarer til Prophetien. Det blev ikke oprettet paa den Tid, som omtales. Det hele Billede, som Nebucadnezar saae, var endda ikke fuldkommen færdigt fra Guldhovedet indtil Fødderne af Jern og Leer, hvilket skulde være Tilfældet, inden Stenen blev afhuggen af Bjerget uden Hænder. Var det fuldkommen færdigt for 1800 Aar siden? Nei. Hvor vare Benene af Jern med al deres Magt og Storhed? Hvor vare Fødderne og Tæerne, hvilke vare en Deel af Jern og en Deel af Leer, eller med andre Ord,

de ti Riger, som skulde opstaae efter det store romerske Keiserdømme? Paa den Tid Christi Rige fordum blev oprettet, existerede de endnu ikke. Billedet var dengang endnu ikke færdigt; det manglede de nedre Dele, nemlig Benene og Fødderne af Jern og Leer. Det er sandt, det romerske Keiserrige existerede dengang, men ikke som den vestlige og østlige Deel af samme. Det er velbekjendt, at det var længe efter Christi Tid, forend det romerske Keiserdømme blev deelt i to Riger, der forestilledes ved de to Jernbeen. Constantinopel blev Hovedstaden i det ene og Rom i Italien i det andet. Men hvor vare disse Been, Fødder og Tæer nogle Aarhundreder tidligere, nemlig paa den Tid Christi Rige var paa Jorden? De existerede ikke.

I hine Dage var der ikke nogen Steen fra Bjerget, ligesaa lidt som der vare Fødder eller Tæer til at blive sønderknuste. Istedetfor at Forudsigelsen opfyldtes ved at Kirken i fordums Dage sønderknuste Billedet, blev Tilfældet aldeles det Modsatte. Nogle af de Riger, som vare fremstillede ved Billedet, førte Krig mod de Hellige og overvandt dem, og Christi Rige i fordums Dage blev udryddet af Jorden.

Hør hvad Propheterne forudsige med Hensyn til den gamle Kirke. Daniel siger: „Jeg havde seet, at det Samme var et saadant Horn, som førte Krig mod de Hellige, og fik Overhaand over dem.“ (Dan. 7, 21.) Paa et andet Sted siger han: „Og han skal være stærk, dog ikke ved sin egen Kraft, — han skal underligen fordærve, og have Lykke, og udrette det, og han skal fordærve de Stærke og det hellige Folk.“ (Dan. 8, 24.)

Endvidere siger han: „Og de, som handle ugudeligen imod Pagten, skal han komme til at hykle ved smigrende Ord; men Folket, de, som kjende deres Gud, skal styrke sig og udrette det. Og de Forstandige iblandt Folket skulle underviise Mange; og de skulle falde ved Sværd og ved Ildslue, i Fængsel og i Rov mange Dage. Og naar de falde, skulle de blive hjulpne ved en liden Hjælp, og Mange skulle føie sig til dem med smigrende Ord.“ (Dan. 11, 32—34.)

Aabenbareren Johannes, der fremstiller den samme Magt under Billedet af et Dyr, siger: „Og al Jorden forundrede sig og fulgte efter Dyret.“ „Og der blev givet det at føre Krig mod de Hellige, og at overvinde dem; og Magt blev det givet over hver Stamme og hvert Tungemaal og Folk.“ (Aab. 13, 3. 7.) Altsaa, istedetfor at Kirken i gamle Dage overvandt Billedet, skulde den selv blive overvunden af samme. Historien viser den sørgelige Opfyldelse af disse Forudsigelser. Derfor var det forrige Dages Rige ikke Stenen fra Bjerget. Da Riget i gamle Dage blev overvundet, flyede det til Himmelen, — Præstedømmet blev optaget til Gud og hans Throne, og der ere de Hellige bevarede indtil Guds Søns Komme til at regjere paa Jorden ifølge Propheternes Forudsigelser. Da vil han bringe hiint Rige, som nu er i Himmelen, med sig. Han har oprettet sit Rige paa Jorden som en Forberedelse for det, der skal komme fra Himmelen. Dette foreløbige Rige maa oprettes paa Jorden, hvor de menneskelige Regjeringer existere. Det vil blive et Rige, der i mange Aar vil tiltage i Storhed, Magt og Herlighed paa Jorden som en Forberedelse for den store Konges Komme med det himmelske Rige, og paa den Tid skulle begge disse Riger forenes til Eet under deres store Overhoved og Lovgiver.

Da vi saaledes have beviist, at et evigt Rige skulde oprettes i de sidste Dage, ville vi dernæst erkyndige os, om Tiden til Opfyldelsen af en saa storartet Begi-

venhed er kommen. Er der Noget, som skal gaae i Opfyldelse, inden vi kunne forvente, at et saadant Rige skal oprettes? Kan nogen paavise en eneste Forudsigelse, som maa opfyldes, førend Guds Rige bliver oprettet paa Jorden for aldrig mere at ødelægges?

Levningerne af det gamle babyloniske Rige i Skikkelse af forskjellige Stater, findes fornemmelig i Asien, hvilket ogsaa er Tilfældet med Brystet og Armene af Sølv. Bugen og Lænderne af Messing findes deels i Asien, deels i Europa. Det sønderbrudte Jernrige er i Europa, i Italien. Fødderne og Tæerne existere i næsten hele Europa og i de amerikanske Stater, som ere af europæisk Oprindelse. Saaledes veed man, hvor Billedet er; dets Hoved er i Asien og dets nederste Dele i Amerika. Der mangler ikke nogen Deel. Det ligger udstrakt over Land og Hav og indtager næsten det Hele af Jordklodens to Halvkugler. Det gamle, rynkede og opslidte Uhyre synes at være færdigt til at sønderknuses. Alt, hvad der synes nødvendigt, er, at der fremstaaer en vis uafhængig Magt for at sætte den gamle Tingenes Orden i Bevægelse, og da vil dets endelige Ødelæggelse snart paafølge. En saadan Magt vil Guds Rige, som skal afhugges af Bjerget, blive. Den Steen, som skulde afhugges fra Bjerget, kunde ikke være i Asien, Afrika eller Europa, og ei heller paa nogen fjerntliggende Ø i Havet, men den maatte være i Amerika nær ved de yderste Dele af Fødderne og Tæerne. Dette Bjergrige kunde ikke findes i Amerikas lavere Egne, men et eller andetsteds mellem Bjergene.

Der gives ikke noget Land, som passer bedre til Beskrivelsen med Hensyn til Stenens forudsagte Beliggenhed, end den ophøiede Egn, der indesluttes af den store Bjergkjæde, Klippebjergene. Et Rige i denne høie Region maatte vel kunne kaldes et Bjergrige, saaledes som det er betegnet af den inspirerede Prophet. Dets Nærhed til de vestlige Yderkanter af Billedet, maatte næsten udelukke enhver Tanke om, at det kunde have nogen anden Beliggenhed mellem Bjergene.

Men for at et saadant Rige kunde oprettes, maatte Nogen modtage guddommelig Myndighed. Og hvad Vidnesbyrd bære de Sidste-Dages Hellige med Hensyn til Nogens Kaldelse i denne Kirke. Vi behøve nu at prøve os selv. Høre vi til det Guds Rige, som skulde oprettes i de sidste Dage, eller er dette Samfund ikke Guds Rige? Have vi de Kjendetegn, som skulle udmærke Samme? Ere vi blevne kaldte paa samme Maade som Guds Tjenere i gamle Dage?

For at besvare dette Spørgsmaal ville vi gaae tilbage til Joseph Smith, som har organiseret denne Kirke ifølge den Almægtiges Befaling. Naar og hvorledes blev Joseph Smith først kaldet? Hvor gammel var han, og hvorledes var han forberedt til sit høie Kald? Han var i en Alder af mellem fjorten og femten Aar. Havde han været paa nogen høiere Læreanstalt eller studeret ved noget Universitet eller Seminarium? Nei. Kunde han læse og skrive? Ja. Var han godt hjemme i Regnekunsten? Nei. Forstod han Grammatik og de øvrige Videnskabsgrene, som læres i vore almindelige Skoler? Nei; men dog see vi, at Herren kaldte ham, da han var fjorten til femten Aar gammel. Hvorledes blev han kaldet? Jeg vil give en kortfattet Fremstilling, saaledes som den flød fra hans egne Læber. Jeg har ofte hørt ham tale derom.

Guds Aand arbeidede med ham, og han kom til at føle Nødvendigheden af at omvende sig fra sine Synder og tjene Gud. Han gik et lidet Stykke bort fra sin Faders Huus, og da han befandt sig paa et eensomt Sted, bøiede han sig og

paakaldte Herrens Navn. Han var uerfaren og i en stor Engstelse og Urolighed i sit Sind med Hensyn til hvilket Kirkesamfund han skulde forene sig med. Han var bleven opfordret af flere forskjellige Religionspartier til at forene sig med dem, og han var meget bekymret for at faae vide, hvilket der var det rette. Han anraabte Herren om at give ham Viisdom angaaende dette Punkt, og medens han saaledes bad, fik han see et Lys fra Himmelen, som nærmede sig henimod ham, og da det var kommet ned og hvilede paa Toppen af Træerne, blev det herligere. Da det indhyllede ham, blev hans Sind strax draget bort fra Alt, hvad der omgav ham. I denne Lysstøtte saae han to herlige Personer, og den ene af disse sagde, idet han pegede paa den anden: „Denne er min elskelige Søn, hør ham." Derpaa blev han underviist om Meget med Hensyn til hans eget Vel, og befalet ikke at forene sig med noget af hine Kirkesamfund. Han blev tillige underrettet om, at efter nogen Tids Forløb skulde Evangeliets Fylde blive aabenbaret for ham, og han skulde blive et Redskab i Guds Haand til at lægge Grundvolden til Guds Rige.

Da han havde beviist sig trofast mod Herren, blev han efter nogle Aars Forløb formedelst en hellig Engel befalet at gaae hen til en Høi omtrent tre Mile fra sin Faders Huus for at tage visse Plader ud fra deres gamle Forvaringssted, paa hvilke Plader det store vestlige Fastlands Historie var optegnet fra de tidligste Tider af indtil de bleve gjemte af den gamle Prophet omtrent fire hundrede Aar efter Christi Fødsel.

I Aaret 1827 blev det ham tilladt at tage disse Plader fra deres lange Forvaringssted, og med dem ogsaa Urim og Thummim, et helligt Redskab, som blev benyttet af de gamle Propheter iblandt Israel, naar de vilde adspørge Herren. Uagtet hans Ungdom og Uerfarenhed befalede dog Herren ham at oversætte Indgraveringerne paa disse Tavler i det engelske Sprog. Han gjorde det, og Andre skrev fra hans Mund. Dette var altsaa Maaden, hvorpaa Herren begyndte at oprette sit Rige. Hvad Gavn vilde det vel have været, om Gud havde oprettet sit Rige uden at give ny Aabenbaring om sin Villie? Dersom et Kirkesamfund blev oprettet uden Aabenbaringens Aand, kunde det ikke bestaae evindeligen. Det vilde ligesom andre Samfund i vore Dage blive sønderbrudt og adsplittet i mange Partier, hvilke alle paastaae, at de have det Rette, og det vilde være alt Andet end Guds Rige; det vilde være et fuldkomment Asyl for al tænkelig Forvirring. Men for at berede Veien gav Herren omsider en Aabenbaring, der indeholdes i Mormons Bog og indbefatter Prophetier og Evangeliets Fylde, saaledes som det lærtes formedelst Jesu egen Mund paa dette vidtudstrakte Fastland (Amerika) for omtrent 1800 Aar siden.

Formedelst en saadan Aabenbaring kunde Guds Rige blive oprettet, da det derved havde en ufeilbarlig Veileder med Hensyn til de forskjellige Læresætninger — Noget, som kunde fremstille de sande Lærdomspunkter af Jesu Christi Evangelium og de første Grundsætninger af Rigets Love, og saaledes fjerne enhver Anledning til Splid og Uenighed.

Denne inspirerede Bog blev aabenbaret til Joseph Smith ifølge Prophetier, som jeg ofte har gjentaget for Eder, og hvilke klart forudsige, at et saadant Værk skulde komme frem for at bidrage til Oprettelsen af Guds Rige paa Jorden. Bogen blev trykt i den første Deel af Aaret 1830, hvorefter Herren udtrykkelig befalede Joseph Smith at sammenkalde de Faa, som troede paa dette Værk, og organisere

denne Kirke. Ifølge denne Befaling skete dette den 6te April 1830, idet den første Grundvold til Guds Rige i de sidste Dage lagdes i Byen Fayette i Seneca County i Staten New York. Dengang bestod Kirken blot af sex Medlemmer. Var dette i Virkeligheden Guds Rige? Ja; det var dets første Begyndelse eller blot en Kjærne, omkring hvilken de passende Materialier skulde samles og organiseres. I Begyndelsen af Januar 1831 gav Herren en Aabenbaring til Medlemmerne af sit Rige om at samle sig fra Staterne New York og Pensylvania i Staten Ohio. De samlede sig et Sted, kaldet Kirtland, Geauga County. De forbleve der i nogle faa Aar, i hvilket Tidsrum Rigets Evangelium blev prædiket paa alle Kanter i de Forenede Stater og i Canada. De Hellige fortsatte Indsamlingen til Kirtland og Jackson Countier i Missouri.

Fjenden var paa Vagt, og Kampen begyndte mellem Guds Rige og de Systemer, som ere grundede af Menneskene. Dersom det blev forundt Kirken at være i Ro, frygtede han for, at hans Tid kun skulde blive kort. I Haab om at ødelægge Kirken førte Djævelen Krig mod de Hellige i Jackson County, og 1200 Mennesker, hvoriblandt Qvinder og Børn, bleve adspredte til alle Kanter i de kolde November og December Maaneder 1833, og maatte vanke om uden Huus og Hjem og uden Livets Nødvendigheder i dette Lands vilde og øde Sletter, forfulgte paa alle Sider af en ubarmhjertig og følesløs Pøbel. De nedsatte sig derpaa paa Nordsiden af Missourifloden i Clay County, hvor de boede omtrent i to Aar; da bleve de atter tvungne til at forlade dette Sted, og for at undgaae deres Forfølgere droge de endnu videre mod Nord i de ubeboede Dele af Staten. Imidlertid bleve ogsaa de Hellige i Kirtland tvungne til at forlade deres Hjem og flygtede fra deres Fjender ind i Missouri. I 1839 bleve de drevne fra Missouri til Illinois. I 1844 blev denne sidste Uddelings store Prophet myrdet, medens han var under Beskyttelse af Gouvernøren i Illinois, som havde givet ham sikkert Leide. I Vinteren 1846 bleve mellem femten og tyve tusinde Mennesker med Magt drevne fra deres Hjem i Illinois. Den følgende Sommer bleve de Syge, Fattige og Gamle, hvis Omstændigheder ikke tillod dem at ledsage deres Brødre, ved Hjælp af Kanoner uddrevne fra Nauvoo.

(Fortsættes.)

Betragtninger over „Mormonismens" Guddommelighed.

(Fra „Millennial Star")

(Sluttet fra Side 204.)

Dette er den sande Aand i den himmelske Orden, det vil sige, hvor den hersker i dens hele Fuldkommenhed. Enhver behøver kun at see op til sit nærmeste, umiddelbare Overhoved og der søge at faae al den Sandhed, alt det Lys, al den Kundskab og Veiledning, han behøver, — og paa denne Maade gaaer det igjennem den hele Række af Væsener af enhver Orden og Grad fra dem af, som

ere nærmest Guds Throne, og indtil de yderste Grændser, hvor denne Regjeringsform hersker i dens hele Fylde. Vor evige Fader opdrager og udvikler sine Sønner formedelst de forskjellige Omstændigheder, han lader dem komme i. Han lærer dem det evige Evangeliums Grundsætninger, og derved leder han dem fremad Trin for Trin og indprænter sine egne Egenskaber hos dem; derefter kanbetroer han dem en vis Virkekreds og giver dem Ret til at udøve den samme Myndighed der, som den, han udøver i alle sine vidtudstrakte Herredømmer. Paa denne Maade kommer Regjeringens Byrder ikke til at hvile udelukkende paa Een alene, men enhver Orden og Grad af samme maa drage Omsorg for sig selv. Heri bestaaer dette Systems store og ædle Simpelhed, Skjønhed og Orden og er Grunden til at vor evige Fader kan regjere en Million Verdener med ligesaa stor Lethed, som een, da Alle der henhøre til denne Almægtige Institution heelt igjennem fra den Høieste til den Ringeste ere formedelst en ustrømmet Kjærlighed og Tillid nøie forbundne med deres umiddelbare Overhoved og ere af deres ganske Hjerte beredvillige til at lade sig styre og veilede formedelst Guds uendelige Viisdom og Magt. Dette er Maaden, hvorpaa Faderens Villie og Hensigter aabenbarrs for Alle og hvorved han kan være overalt og regjere alle sine Skabelser og være den Kilde, hvorfra der udvælder Liv, Lys og Magt til det hele System.

Dette er Organisationen og Aanden af den himmelske Orden, eller med andre Ord, af det evige Præstedømme, blandt hvis Indehavere i den patriarkalske Tidsalder en vis Melchisedek ansaaes for at være et saa værdigt Medlem, at det blev almindeligt at kalde det efter hans Navn, — ikke fordi han var Ophav til Samme eller den Første, som havde det, men for at undgaae den altfor hyppige Gjentagelse af det guddommelige Væsens Navn, hvis Præstedømme det alene er, — samt fordi Melchisedek i sin Tid indførte det paa Jorden. Men som et System betragtet var det til før Melchisedek; det var uden Fader, uden Moder og uden Dages Begyndelse eller Aars Ende eller det var fra Evighed af og vil fremdeles existere igjennem al Evighed. Dette er den uendelige og ophøiede Orden, ved hvilken vor evige Fader regjerer i Hjerterne paa utallige Hærskarer og danner Alle efter sit eget Behag, og det er formedelst den han sammenknytter de forskjellige Familier, Verdener og Systemer, indtil hans Villie bliver herskende gjennem hele det uendelige Rum.

En Deel af dette Præstedømme er nu atter blevet gjengivet til denne Jord, og det formedelst direkte Aabenbaring og Sendelse af hellige Engle, som have havt det i Forening med uendelige Væsener her oventil; thi det kunde ikke blive gjengivet til Jorden paa nogen anden Maade ifølge den himmelske Orden og dets høie Værdighed. Det er blevet anbetroet til de Sidste-Dages Helliges Kirke, og det vil gaae frem og prædike, saa det vil klinge i alle Menneskers Øren, og ethvert Hjerte skal ryste enten af Glæde eller Had, thi det er den samme Magt, som Gud er i Besiddelse af. Det er i forrige Tider blevet givet til Mænd paa Jorden for en kort Tid for at udføre Guds midlertidige Hensigter, men nu er det gjengivet for aldrig, aldrig mere at borttages. Uagtet det er grundet paa den Almægtiges Authoritet, vil det dog aldrig betage Menneskene deres frie Villie, thi der gives ikke nogen Organisation eller noget System, som kan bestaae evindelig uden at være bygget paa en saadan Grundvold. I dets Virken har det derfor stedse Menneskets Handlefrihed for Øie, og fremstiller det

Lys, den Skjønhed, Orden, Harmoni og Storhed, som det tilbyder, og det paa en saadan Maade, at det maa virke paa de Oprigtiges Hjerter, men fremfor Alt søger det at paavirke Saadanne formedelst de retfærdige Grundsætninger, det forkynder for Menneskene.

Som et System fordrer Præstedømmet en ubetinget Lydighed af dem, som anerkjende samme, thi selv Jehovah kan ikke fuldkommen kontrollere noge:n Institution eller noget Væsen uden at denne Betingelse opfyldes; men det gjør kun Fordring paa Lydighed saavel hos Hellige som Ikke-Hellige forsaavidt de formedelst Guds Aands Vidnesbyrd vide, at det er Sandhed. Det fordrer kun Lydighed, fordi en villig Underkastelse under Guds Villie og hans Tjeneres Ledelse bidrager til Menneskenes egen Velsignelse.

Hvad Aanden i dette Præstedømme angaaer, da kommer det ikke som en Tugtemester, men som en kjærlig Fader, hvis Myndighed giver sig tilkjende ved Underviisning, Formaning og Raad. Den Myndighed, paa hvilken det gjør Paastand, bestaaer ene og alene i at tilbyde Menneskene de Velsignelser, som Herren har opbevaret for dem, der lyde ham. Det underretter os om, at Gud har beskikket et Præstedømme, ikke fordi han ønsker at ophøie en vis Menneskeklasse over Andre, men fordi han derved bedre kan lede Menneskene fremad mod Fuldkommenhedens Maal. Det erklærer ligefrem, at den Aand hos visse Individer, som forlanger Ære af deres Medmennesker, er af Djævelen, og at det ikke er det sande Præstedømme, men Præstelist, der nærer en saadan Attraa.

I en Organisation, der kommer frem i en saadan Aand, og er grundet paa og veiledet ved fortsat Aabenbaring, see vi Noget, der er værdigt dens store Ophav — Noget, som selv er en Gud værdigt, medens vi i Nutidens Systemer kun see en blandet, splidagtig og uregjerlig Masse af uligeartede Institutioner uden noget fælles Overhoved eller Middelpunkt, og er bygget paa en Grundvold, der er aldeles modsat den, paa hvilken Jesus grundede sin Kirke; thi medens det System, han indførte, er formedelst dets fuldkomne Organisation og Veiledni:g ved fortsat Aabenbaring skikket til en evig Fremadskriden, ere de af Menneskene opfundne Systemer ufuldkomne og blottede for al den Skjønhed og ædle Simpelhed, som i saa høi Grad udmærker hint, ligesom ogsaa Menneskene ved de forskjellige Troesbekjendelser ere tvungne til ikke at antage flere af de himmelske Sandheder end dem, som i Korthed ere blevne optegnede i forbigangne Tider. De kunne ikke skride fremad, og om Herren end vilde, kunde han dog ikke bruge dem som Redskaber til at udføre hans Hensigter. De ere formedelst deres Troesbekjendelser, som benegte Muligheden af ny Aabenbaring, aldeles ude af Stand til i Sandhed at tjene Gud, som ønsker, at hans Skabninger skulde evindelig skride fremad til stedse større og større Fuldkommenhed.

Medens Verden har saadanne Systemer, fremstiller det Sidste-Dages Evangelium saadanne ophøiede Regjeringsgrundsætninger for os, som ere skikkede til at opfylde Guds Hensigter, da de ere grundede paa Aabenbaringens evigflydende Strøm. Det er et System, der er egnet til at bringe Jordens Beboere til Eenhed i Troen og til at lade de ophøiede Følelser, som bevæge sig hos Jehovah, evig udvælde til Menneskeslægten, og formedelst dette Middel (fortsat Aabenbaring) kunne Støvets Børn lære at kjende vor himmelske Faders Villie, blive dygtiggjorte til at skride fremad og lære at tilegne sig en Deel af de herlige Egenskaber og den Orden og Harmoni, som hersker herovenfra.

Det er et System, som sætter Menneskene istand til at skride fremad i Alt, hvad der er sandt, skjønt, ædelt og godt, og det ligesaa hurtigt, som Herren ønsker at forskjønne og herliggjøre sine Hænders Gjerninger. Naar denne Authoritet bliver forenet, saaledes som det er Tilfældet i de celestiale Verdener, hvor Fornuftvæsenerne ere inderligt sammenknyttede ved den uendelige Kjæde, der er grundet paa Familieforholde og de ømmeste Slægtskabsbaand, da opnaaer den først det ophøiede Standpunkt, som Gud har bestemt for Menneskeslægten.

Da Gud staaer i Spidsen for et saadant System, og Menneskene have Evigheden for sig til at skride fremad i, hvad kunne de da ikke opnaae? Denne Jord vil komme til at indtage sin Plads iblandt de herliggjorte Kloder, hvor Sandheden har seiret over Løgn og Vildfarelser og hvor Sorg, Fordærvelse, Synd og Død er bleven tilintetgjort formedelst Sandhedens fuldkommengjørende og forædlende Magt, og da Menneskene have en saa rig og udstrakt Anledning til Fremadskriden og en saadan Fader til deres Veileder, kunne vi nogenlunde danne os et ringe Begreb om, hvad de engang kunne og ville blive til.

Vi ville raade vore Læsere til at undersøge, om de kunne finde noget System, der er mere skikket til at lede Menneskene fremad til det uendelige Maal, hvortil de ere bestemte, eller mere egnet til at fremme Jehovahs Hensigter, end det, Jesus indførte. Lad dem prøve at udfinde en Plan, der er simplere, naturligere, herligere og mere guddommelig — eller et System, der er mere afpasset efter Menneskenes Behov, end „Mormonismen." Dersom de ikke kunne dette, ville vi raade dem til at bøie sig i Søtvet og erkjende, at denne Lære er af Gud.

E. L. T. Harrison.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de April.

Verdens nærværende Tilstand.

At Verden gaaer tilbage baade i moralsk, physisk, religiøs og politisk Henseende, er en Kjendsgjerning, som Ingen kan benegte. Nogle af Nutidens meest berømte Forfattere have sammenlignet Nationerne med en Vulkan, der for en kort Tid er stille, men som man dog hvert Dieblik kan vente vil bryde ud med fornyet Voldsomhed. Dersom vi med et uhildet Blik ville betragte Verdens nærværende politiske Stilling, maae vi indrømme, at den saa ofte gjentagne Paastand ikke er noget Hjernespind, men en virkelig Kjendsgjerning, hvilket har bevæget enkelte Mænd, som see Tingenes Tilstand i det rette Lys, til i Tale og Skrift at advare deres Medmennesker, men de have ikke søgt at vise Maaden, hvorpaa man kunde undgaae den truende Fare. Menneskene kunne vel see det Uveir, der trækker op over Nationerne, men der udfordres guddommelig Aabenbaring til at vise, hvorledes det kunde afvendes. Enten Verden vil troe det eller ikke, saa har dog Herren sine bemyndigede

Tjenere baade i disse og andre Lande, som forkynde hans Evangelium og sige Menneskene, hvorledes de kunne undflye de sig nærmende Straffedomme.

De „Forenede Stater" ere endnu ikke færdige med deres Herkulesarbeide med Hensyn til Negrene. Om muligt ere de nu i en misligere Stilling, end de vare i midt under Krigens Rædsler. Dengang lød Raabet i Norden: „Dersom vi blot vinde Seier, vil Fred og Rolighed atter blive oprettet i vort ulykkelige og blødende Land." Er imidlertid dette gaaet i Opfyldelse? De daglige Beretninger i Aviserne besvare tilfulde dette Spørgsmaal. I Norden er der indbyrdes Splid og Uenighed, og i Syden vilde man hvert Øieblik være rede til at begynde Kampen igjen, dersom man blot havde Vaaben, hellere end at underkaste sig de ydmygende Betingelser, som deres Fjender have foreslaaet. Til den herskende Forvirring kommer endnu den stedse mere og mere om sig gribende Uorden i Finantserne og Pengevæsenet, der truer med at tilintetgjøre al Omsætning og har allerede foraarsaget en Mængde Falliter, hvilke man frygter for ogsaa ville have alvorlige Følger for Europas Vedkommende.

Amerika er imidlertid ikke det eneste Land, hvor store Omvæltninger nærme sig med hurtige Skridt. Østerrig og Preussen, der nu kives om det Bytte, som de paa en saa uretfærdig Maade frarøvede Danmark, og i hvilket de endnu indtil for nogle faa Maaneder siden glædede sig, ere nu ifærd med at ruste sig for at angribe hinanden. Grev von Bismark vil styrte Tydskland i Krig, hvilket vil være det Samme som Borgerkrig. Det synes hidindtil at have været forgjæves, at Dronningen af England har søgt at bevæge Kongen af Preussen til at gjøre sin Magt gjældende og standse den dristige Eventyrer (Grev von Bismark) i hans Planer. Det er naturligt, at Danmark med længselsfuld Forventning maa oppebie Følgerne af en Krig med dets naturlige Fjender, hvorved det kunde blive muligt, at det kunde faae de tabte Provindser tilbage.

Det er imidlertid ikke alene de tydske Stormagter, der ruste sig; i de tydske Mellemstater og i Rusland og Tyrkiet foretages ligeledes Rustninger. Der tales atter igjen om en Fredskongres, og man troer nu i Almindelighed, at den vil blive til Virkelighed, men man kan være forvisset om, at den ikke vil føre til det forønskede Resultat. Tiden vil derimod vise, at en Krig, hvis Lige ikke findes optegnet i Historien, vil paafølge; thi Herrens Haand vil hvile tungt paa de Ugudelige, fordi de have forvendt hans Veie og forkastet det Budskab, han nu lader forkynde iblandt Menneskene.

Correspondance.

Amerika.

Store Saltsøstad, den 8de Februar 1866.

Præsident Brighan Young, jun.

Kjære Søn! Siden jeg sidst skrev til Dig, har jeg ikke hørt Noget fra Dig.

Din Broder John W., Hiram B. Clawson, William Jennings, Thomas

Taylor og J. T. Caine afreiste med Posten herfra iaftes eet Qvarteer over otte for at begive sig til Staterne. Som jeg lod Dig vide i mit forrige Brev, er John W. beskikket til at tage til Europa paa Mission. Han kommer til at standse nogle Dage i Staterne for at besøge din Onkel Edward, som boer i Wisconsin, og en af mine Cousiner samt nogle andre Paarørende i Staten New York. Br. Caine vil ledsage ham paa disse Besøg, og dersom nogle af disse vore Beslægtede skulde bestemme sig til at komme hertil, ønsker jeg, at han skal gjøre sig bekjendt med deres Stilling og hjælpe dem. John vil sandsynligviis blive færdig til at afseile fra New York omtrent den 10de Marts, og Broder Jennings vil afseile paa samme Tid. Broder Jennings kommer til at udføre nogle Forretninger i New York, og siden tager han over til England for at aflægge sine Slægtninge et kort Besøg, og hvor han vil arbeide i Evangeliets Tjeneste, saavidt hans Omstændigheder tillader det. Brødrene Thomas Taylor og John T. Caine ville overtage Emigrations-Forretningerne i New York, Førstnævnte som Agent og Sidstnævnte som Skriver og hans Medhjælper. Du bør begynde at føre Brevvexling med Br. Taylor, og gjør dem bekjendt med Alt, hvad der angaaer Emigrationen, saa at de kunne indrette sig derefter.

Valget til vor Stads Embedsmænd vil foregaae paa næste Mandag. Der er i den senere Tid taget virksomme Forholdsregler for at faae hele vort Folk naturaliseret, saa at Enhver kan blive valgberettiget. Denne Sag er hidindtil ikke bleven skjænket den Opmærksomhed, som det uden Tvivl vil blive Tilfældet i Fremtiden. Saalænge vi have en listig og trædsk Fjende at kjæmpe med, maae vi være forsigtige og søge at bevare vor Stilling og Indflydelse her samt vor Ret til Selvregjering, forsaavidt Herren har givet os en saadan. Dersom de Hellige skulde blive ligegyldige i at benytte sig af deres Rettigheder som amerikanske Borgere og ikke afgive deres Stemme ved Valgene, vilde det glæde vore Fjender, da de ved en saadan Forsømmelse just vilde faae deres Ønsker opfyldte. Der tales om, at de ville søge at opstille Modcandidater, men de kunne Intet udrette, og det er en herlig Trøst at vide, at de aldrig kunne faae nogen Magt over Guds Kirke eller Rige, medmindre de Hellige skulde blive skjødesløse og ikke være paa deres Post.

Her hersker almindelig Helbred og Fred, Veiret er nu meget mildere, end det har været, og Sneen forsvinder hurtigt.

Med en kjærlig Hilsen til Dig og de Ældste, som ere dine Medarbeidere, tegner jeg mig din Fader

Brigham Young.

Store Saltsøstad, den 28de Januar 1866.

Mine kjære Sønner David, Charles og Brigham! Det er mig meget behageligt at tænke paa Eder, thi jeg veed, at I have holdt Eder fra det, der kunde bringe Eder i Vanære, hvilket er mig en større Glæde end al den Rigdom, jeg er i Besiddelse af, eller som jeg nogensinde venter at faae. I sige, at I undertiden have gaaet hungrige og været forladte, hvilket ikke er noget Nyt for Eders Fader.

I kunne omtale Eders Fattigdom og Lidelser, men de have Intet at betyde mod den Fattigdom, de Strabadser og Gjenvordigheder, som Eders Fader har maattet gaae igjennem. Hvad I og mine Brødres Sønner maae lide, taaler ingen Sammenligning med det, Eders Fædre maatte gaae igjennem. Ere I blevne røvede og plyndrede, Eders Huse brændte, Eders Hustruer gjorte saa hjælpeløse, at de endog ikke engang have havt Klæder til at skifte med, medens deres Mænd have maattet flygte for at frelse sit Liv fra Mordere? Maatte I tage til England i sønderrevne Klæder og gaae som Mellemdækspassageer med kun eet Tæppe til at bedække Eder med og blot Bræder til at ligge paa, og medens I vare i New York, maatte I da tage til Takke med at ligge paa Gulvet i en gammel Pakbod paa lidt Halm og et Tæppe, medens der kun var een Sidste-Dages Hellig, som ikke vovede at komme frem? Da I ankom til Liverpool, maatte I da spise den Mad I havde kjøbt, paa Gaden? Kunde I ingen Hellige finde, som I kunde tage ind til, og hvilke vare villige til at afhjælpe Eders Fornødenheder, og da I kom til London, maatte I da i flere Dage leve af blot lidt Brød og Vand, og begynde at forkynde Evangeliet baade i denne Hovedstad og i Landets øvrige store Stæder — i Fattigdom, saaledes som mange af Eders Brødre have gjort? I nyde Frugterne af Eders Fædres Arbeide, hvilke have lagt en Grundvold, som I kunne bygge paa, og det er nødvendigt at Arbeidet fortsættes. Hvad jeg siger til Eder, er anvendeligt paa Alle, som ere i lignende Omstændigheder.

Jeg omtaler ikke dette for at prale eller for at bebreide Nogen, men jeg fremsætter det kun til Eders Overveielse. Naar jeg beder til min himmelske Fader, beder jeg, at I maatte holde Eder rene og ubesmittede og bringe mange Sjæle ind i vor Guds Rige, og at I maatte nyde Frugterne af Eders Arbeide, ligesom Eders Fædre have gjort. Vide I ikke, at jeg beder for alle de øvrige Ældste i Viingaarden? Jeg veed, at den Ringeste iblandt dem er ligesaa god som I, dersom han ærer sit Kald, thi hos Gud er der ingen Personsanseelse, men han elsker dem, som elske og frygte ham og holde hans Befalinger. Dersom I ikke troe dette, kunne I læse en Aabenbaring, hvor Herren siger: „Om Nogen har tolv Sønner, og de alle tjene ham og vise ham den samme Lydighed, osv.

Jeg har modtaget Eders Skrivelse af 1ste Decbr. tilligemed Eders foregaaende Breve. Jeg skrev for omtrent to Maaneder siden og vilde gjerne skrive oftere, men jeg modtager altid saa mange Breve og har saa Mange at skrive til. Om jeg end ikke skriver saa ofte, saa erindrer jeg Eder dog bestandig i mine Bønner til vor Fader og Gud og beder, at hans Velsignelse stedse maa ledsage Eder, hvilket er langt bedre end de døde Bogstaver.

Vi agte at sende fem hundrede Vogne med tilhørende Trækdyr for at hente de Hellige, og foruden disse vil der sandsynlig blive sendt flere Hundreder efter Varer. Vinteren her har været meget haard; vi have havt megen Snee, men i de to sidste Uger have vi havt Tøveir af og til.

Idet jeg beder Gud velsigne Eder, undertegner jeg mig Eders Fader.

Heber C. Kimball.

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.“)

(Fortsat fra Side 189.)

Den næste Morgen fortsatte vi til de Tilstedeværendes Forbauselse med vore for dem besynderlige Skikke, og det, som de meest forundrede sig over, var, at vi børstede vore Tænder, en Skik, hvilken de da sandsynligviis saae for første Gang. Medens vi vare beskjæftigede dermed, aabnedes Døren, og Don Gregorio viste sig, men vendte sig strax bort fra os for at undgaae at hilse. Vi besluttede os til ikke oftere at sove under hans Tag, men at tage vore Hængekøier hen til Ruinerne, og hvis der ikke var nogen Bygning, hvor vi kunde finde Skjul, da at hænge dem under et Træ. Min Kontrakt med Muldriveren var at standse tre Dage ved Copan, men der var ikke indgaaet nogen Akkord angaaende Benyttelsen af Muldyrene i denne Tid, og han haabede, at de Besværligheder, som mødte os, skulde bringe os til at tage afsted strax. Da han erfoer, at vi vilde blive, svoer han paa, at han ikke vilde tage Køierne ned eller vente een Dag over, men tilsidst samtykkede han dog i at leie os Muldyrene for den Dag.

Førend vi toge afsted, traadte en Fremmed frem, hvilken havde talt en Stund med Don Gregorio, og sagde, at han var Eiermand til „Afgudsbillederne,“ at Ingen kunde tage derhen uden hans Tilladelse, hvorpaa han overrakte mig sine Dokumenter. Dette var en ny Vanskelighed. Jeg var ikke tilbøielig til at fradisputere ham hans Ret, men læste hans Papirer med ligesaa stor Opmærksomhed, som om jeg havde grublet over en Udkastelsesdom, og han syntes at blive tilfreds, da jeg sagde ham, at hans Dokumenter vare i Orden, og at jeg vilde erstatte ham ved vor Afreise. Heldigviis havde han en Tjeneste at bede os om. Vort Rygte som Læger var ogsaa naaet hen til Landsbyen, og han ønskede vor Hjælp for sin syge Hustru. Det var os magtpaaliggende at gjøre ham til vor Ven, og efter nogen Samtale bleve vi enige om, at Hr. Catherwood og nogle Arbeidere, hvilke vi havde leiet, skulde begive sig hen til Ruinerne, som vi havde foresat os, for at berede os Herberge der, medens jeg vilde tage hen til Landsbyen og besøge hans Hustru.

Vor nye Bekjendt, Don Jose Maria Asebedo, var omtrent halvtredsindstyve Aar gammel, høi af Væxt og velklædt, det vil sige, hans Bomuldsskjorte og Beenklæder vare rene; omendskjøndt han var uvidende, var han dog godmodig og en af Copans hæderligste Beboere. Han boede i en af Landsbyens bedste Hytter, der var opført af Stænger og tækket med Maisblade. Ved den ene Side var der anbragt et Slags Seng og det øvrige Huusgeraad bestod af nogle Stykker Pottemagerarbeide, som benyttedes til at koge i. I Løbet af Natten havde det regnet meget stærkt, og Jorden inde i Hytten var bleven vaad. Hans Hustru syntes at være ligesaa gammel som han, og heldigviis leed hun af en Gigt, som hun havde havt i flere Aar. Jeg siger heldigviis, men jeg taler blot med Hensyn til os selv som Medicinere og den Ære, der blev vor Stand til Deel, ved den Tillid, man tilfældigviis udviste imod os. Jeg sagde hende, at dersom hendes Sygdom havde været ny, da havde den mere været

under Lægekunstens Omraade, men da den var saa gammel, udfordredes der Tid, Duelighed og Agtpaagivenhed paa Symptomerne og en længere Brug af Medicin. For Nærværende raadede jeg hende til at tage sine Fodder op af den Vandpøl, i hvilken hun stod, og jeg lovede at raadføre mig med Hr. Catherwood, som var en endnu bedre Læge end jeg, og at sende hende en Salve til at gnide sin Hals med.

Da jeg var færdig hermed, fulgte Don Jose Maria mig hen til Ruinerne, hvor jeg traf Hr. Catherwood og de indianske Arbeidsfolk. Vi gik atter omkring for at søge at finde Ruinerne af en Bygning, i hvilken vi kunde tage Bolig for Natten, men der var Ingen. At hænge vore Køier op i Træerne, vilde have været Daarskab; Grenene vare endnu vaade, Jorden gjennemblødet, og desuden saae det atter ud til Regn, men vi vare fast bestemte paa ikke at tage tilbage til Don Gregorins.

Don Marino sagde, at der var en Hytte i Nærheden og fulgte mig hen til den. Da vi nærmede os den, hørte vi Skriget af en Qvinde indenfor, og da vi kom ind, saae vi hende kaste sig frem og tilbage paa Sengen, idet hun var som forrykt af Feber og Smerter.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Sverrig. Den tidligere omtalte Jordrystelse i Norge er, ifølge svenske Blade, sporet i hele det nordlige Sverrig ned til i Høide med Mælaren.

Tydskland. Rustningerne i Preussen og Østerrig fortsættes med Iver. Ogsaa i de tydske Mellemstater er man nu ifærd med at ruste sig.

Frankrig. Theatret i Brest, hvori der den 11te Marts udbrød Ild, er heelt og holdent lagt i Aske. Det var opført i 1780 og assureret for 180,000 Francs.

Italien. I Barletta i Italien har der den 19de Marts fundet skandaløse Optrin Sted mod Protestanterne, foranlediget især ved nogle Capucinermunkes Ophidselser. Flere af Protestanterne bleve mishandlede og Nogle dræble.

Rusland. Fra Rusland berettes, at Sammentrækningen af Tropper i Nærheden af den østerrigske Grændse nu har naaet et meget stort Omfang. I 3 Dagsmarschers Afstand fra Galicien skal der være samlet en russisk Armee paa 60 Bataillоner Infanteri, 26 Escadroner Cavaleri og 96 Kanoner, samt et stort Transport og Provianttrain. Tæt ved Grændsen af Moldau siges en mindre Afdeling paa 15,000 Mand at være opstillet. Længere inde i Landet ved Jernbanestationen Balta skal et andet Armeekorps paa 45 Bataillоner Infanteri, 20 Escadroner Cavalleri og 140 Kanoner ligge i Leir, og endelig forsikkres der, at Russerne have samlet en Styrke paa 65,000 Mand. Til alle Landboere er der udstedt streng Befaling om stedse at have Transportvogne paa rede Haand. Hele den russiske Krigsstyrke, der nu er samlet i Rigets sydvestlige Provindser, anslaaes til 200,000 Mand.

Grækenland. En ny Ø. Ifølge de nyeste Efterretninger fra Øen Santorin har den nye Ø nu heelt forbundet sig med Øen Cameni. De vulkanske Ud-

brud vare ved, men ere ikke saa stærke som tidligere. Den Santorin har hidtil ikke lidt mindste Skade.

Tyrkiet. Der berettes fra Tyrkiet, at hele Kavaleriet er blevet sat paa Feltfod, og første Armeekorps (inclusive Garden) er bleven bragt op til 25,000 Mand.

Asien. Efterat der i den senere Tid er indtruffet endeel Hjobsposter fra China, der meldte, at Insurgenterne baade fra Nord og Syd hærgede Provindserne og truede Hovedstaden Peking i faa Miles Afstand, synes nu det himmelske Riges Behersker at have samlet sine Tropper til et seierrigt Hovedslag. En Depesche fra Shanghae af 9de Marts beretter, at de keiserlige Tropper have vundet en afgjørende Seier over Rebellerne; 50,000 Insurgenter skulle være dræbte og fangne.

Amerika. I Canada herster en almindelig Frygt for et Indfald af Fenierne, af hvilke 30,000 skulle være fuldkommen organiserede og rustede. Paa den anden Side træffe Authoriteterne i Canada Foranstaltninger til at kunne gjøre en kraftig Modstand.

Blandinger.

Den offentlige Belysning i Paris steer for Tiden ved 28,760 Blus (hvoraf 27,352 næres ved Gas og 1408 ved Olie), der regelmæssig tændes før Solnedgang og brænde hele Natten. I Gaslygterne skulle Blussene have bestemte Dimensioner og være af en vis Lysstyrke. Tilsynet med den offentlige Belysning føres af 80 Functionairer i Communens Tjeneste og et ligesaa stort Antal Inspekteurer paa det parisiske Gaskompagnies Vegne. Disse Officianter have hver i sit Distrikt at patrouillere og at paasee, at Belysningen overalt er tilfredsstillende, idet de have underordnede Assistenter, der besørge muligt udgaaede Blus tændte paany, istandsætte Smaafeil ved Lygterne og Brænderne o. desl. Gassens Lysstyrke og Reenhed bliver hver Dag paa en Mængde forskjellige Steder undersøgt af Personer i Communens Tjeneste og Resultaterne offentliggjorte; enhver nokfaa ubetydelig Uregelmæssighed noteres, og Gascompagniet maa for enhver Brænder, der ikke giver et Blus af den foreskrevne Størrelse og Styrke, betale en Mulkt af samme Størrelse, som den dobbelte Værdi af den Gas, som vedkommende Blus ordentligviis fortærer i Løbet af Aften og Nat. Compagniet har saaledes al Opfordring til at være paapasseligt, og idet det tjener sine egne Interesser, varetager det altsaa tillige Befolkningens.

Strandingsstatistik. „Bureau Veritas" har paabegyndt Udgivelsen af en maanedlig Liste over forliste Skibe med Opgivelse af Skibenes Navn, Afgangs- og Bestemmelsessted, samt i de fleste Tilfælde Maaden, hvorpaa Skibet er forulykket. Listen for indeværende Aars Januar Maaned tæller 392 forliste og savnede Skibe. Af disse vare de 237 engelske, 41 franske, 26 amerikanske, 11 østerrigske, 9 italienske, 9 norske, 6 spanske, 6 græske, 6 hollandske, 5 preussiske, 4 hannoveranske, 3 hamborgske, 3 tyrkiske, 2 belgiske, 2 bremiske, 2 russiske, 2 holsteenske, 1 columbisk, 1 mecklenborgsk, 1 mexikansk, 1 portugisisk, 1 svensk og 29 af ubekjendt Flag.

I Berlin er der for kort Tid siden indtruffet et hemmelighegsfuldt Tilfælde. De nærmere Omstændigheder meddeles saaledes: Da det talrige Selskab, der var samlet i Dagens Anledning, Kl. 12 om Aftenen vilde begive sig tilbords, blev Døren pludselig reven heftig op, og en Eremit traadte ind med en Pakke i Haanden, som han, efterat have bukket dybt for Selskabet, lagde for den unge Dames Fødder. Derpaa forlod han Salen med et dybt Buk, men uden at mæle et Ord. Man formodede, at det var en Spøg, som en eller anden Bekjendt havde arrangeret, og omringede nysgjerrig den gaadefulde Gave. Pakken blev aabnet. Først fik man Øie paa et kostbart broderet Tæppe med Silkefryndser og med den silkeindvirkede Udskrift: „Hilsen fra Skyggeverdenen." Da man tog Tæppet bort, viste der sig en lille kunstig forarbeidet Ligkiste, et sandt Mesterstykke. Ligesaa yndig som Gaven var, ligesaa slet fandt man den Spøg, der var dreven dermed. Ikkedestomindre blev Kisten aabnet, og det viste sig da, at der laa en hvid Rose deri, som var gjennemboret af en Dolk, hvis Greb forestillede en Lillie. Den unge Dame, hvis Fødselsdagsglæde saaledes var bleven forstyrret, faldt i Afmagt, og hendes Fader styrtede afsted efter Eremiten. Men denne var skyndsomst stegen i en Vogn, der holdt beredt udenfor og førte ham afsted i strygende Galop.

Rettelse. I Nr. 12, Pag. 180, 9de og 10de L. f. n. staaer: sine egne Børns Anliggender, maatte først nedbrydes osv. Læs: sine egne Børns Anliggender nogensinde skulde ophøre, maatte først nedbrydes osv.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.